

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล (คำสั่ง) ที่ ๓๘/๒๕๖๐

ศาลฎีกา

ศาลปกครองระยอง

พระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. ๒๕๕๒

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

ข้อบังคับคณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล ว่าด้วยวิธีการเสนอเรื่อง การพิจารณาและ
วินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๔

คดีที่ผู้ร้องทั้งสองยื่นคำร้องขอให้คณะกรรมการวินิจฉัยเกี่ยวกับการปฏิบัติ
ตามคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ถึงที่สุดระหว่างศาลขัดแย้งกันตามมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วย
การวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งการยื่นเรื่องให้คณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาด
ตามมาตรา ๑๔ นั้น จะต้องเป็นกรณีที่มีการฟ้องคดีโดยอาศัยมูลความแห่งคดีเดียวกันแต่ได้ยื่นฟ้องต่อศาล
สองศาลต่างกัน และศาลทั้งสองศาลนั้นมีคำพิพากษาถึงที่สุดแตกต่างกันจนเป็นเหตุให้คู่ความไม่ได้รับ
การเยียวยาความเสียหายหรือไม่ได้รับความเป็นธรรม แต่เมื่อข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ปรากฏว่า คำพิพากษา
ศาลฎีกาทั้งสองฉบับที่ผู้ร้องทั้งสองอ้างว่าขัดแย้งกัน เป็นคำพิพากษาของศาลยุติธรรมด้วยกัน และคำสั่งใน
คดีของศาลปกครองระยอง เป็นเพียงคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครอง ซึ่งศาลปกครองระยอง
ยังไม่ได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ถึงที่สุดแต่อย่างใด ทั้งไม่ใช่คู่ความเดียวกัน จึงมิใช่กรณีคำพิพากษาหรือ
คำสั่งที่ถึงที่สุดระหว่างศาลขัดแย้งกันตามความหมายของมาตรา ๑๔ ดังนั้น คำร้องของผู้ร้องทั้งสอง
จึงไม่ชอบด้วยมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล
พ.ศ. ๒๕๕๒ ที่คณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลจะรับเรื่องไว้พิจารณาวินิจฉัยได้